

REVISTA MUSICAL CATALANA web

21 Juny, 2019

per Aurelia Pessarrodona

<http://www.revistamusical.cat/critica/esperit-festiu-i-exquisidesa-musical/>

CONCERTS

Esperit festiu i exquisidesa musical

CICLE COR DE CAMBRA. Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana. La Caravaggia. Dir.: Xavier Puig. Obres de Pere Alberch Vila, Joan Brudieu, Lluís del Milà, Mateu Fletxa el Vell i Mateu Fletxa el Jove. **PETIT PALAU. 15 DE JUNY DE 2019.**

El segle XVI va ser un període d'esplendor musical a la Corona d'Aragó, tal com va quedar palès al passat concert del Cor de Cambra del Palau junt amb l'agrupació instrumental La Caravaggia, tots sota la direcció de Xavier Puig. El concert duia per títol "Ensalades i madrigals del Renaixement català" i oferia un atractiu programa format sobretot amb autors de casa nostra tan rellevants que les seves activitats i influències es van projectar més enllà de les nostres fronteres.

El programa ens va portar per Catalunya, València i, fins i tot, l'imperi de Carles I. Les dues primeres peces, l'ensalada *El bon jorn* de Pere Alberch Vila i el madrigal *Ma voluntat ab la rahó s'envolpa* de Joan Brudieu, estaven centrades en un àmbit pròpiament català: durant la major part de la seva vida Pere Alberch Vila va ser organista de la catedral de Barcelona, i Brudieu, malgrat els orígens francesos, va habitar sobretot a la Seu d'Urgell, d'on va ser mestre de capella.

A continuació una pavana i una gallarda de Lluís del Milà, deliciosament interpretada per La Caravaggia, ens van transportar a la València de Ferran

d'Aragó, duc de Calàbria i virrei de la dita ciutat. La seva sofisticada i brillant cort va ser un dels centres de més esplendor de l'època, i amb la seva reeixida capella musical hi va tenir contacte (a més del ja anomenat Pere Alberch Vila en una breu estada a València) el compositor següent, Mateu Fletxa el Vell, que esmenta el duc en el mateix text de l'ensalada interpretada, la metamusical *La viuda*.

Tot seguit el concert va agafar aires més internacionals amb el madrigal *O qual corona d'odorati fiori* de Mateu Fletxa el Jove, compositor que va exercir per Europa al servei de membres de la família imperial. El concert es va tancar amb dues peces de Mateu Fletxa el Vell: *Gloria... pues nació* en versió instrumental i l'ensalada *La justa*, que, com s'explicarà, va esdevenir la culminació del concert.

Deixant de banda les dues breus intervencions purament instrumentals, el concert es va centrar en ensalades i madrigals, tot creant un encertat contrast entre ambdós gèneres. Per una banda, les ensalades, amb el seu aire festiu i alegre, formades en part a mode de popurri dels grans èxits musicals del moment, fins i tot barrejant-hi idiomes, si calia. I de l'altra, el refinament exquisit dels madrigals, un gènere que va esdevenir sinònim d'exquisidesa musicoliterària. En aquest cas val la pena esmentar el deliciós madrigal de Brudieu, amb text d'Ausiàs March, obra que emula les creacions coetànies italianes més refinades, tot i que amb una retòrica més sòbria.

El Cor de Cambra del Palau, junt amb La Caravaggia, aconseguí transmetre aquests estils d'una manera reeixida i brillant, però sobretot amb una enorme entrega. Des d'un primer moment hi va haver una claríssima voluntat d'apropar aquest repertori al públic. En aquest sentit, es va cuidar moltíssim transmetre el caràcter festiu i alegre de les ensalades, no només amb la pròpia interpretació musical, sinó també afegint-hi, dins del possible, elements dramàtics. Si se'm permet, tal com va indicar el director Xavier Puig a la presentació de *La justa*, en les ensalades semblava que els membres del Cor "s'estiguessin representant a sobre". En aquest sentit, *El bon jorn* va ser un inici prometedor, amb intervencions gracioses dels diversos solistes i gags musicals especialment divertits, com el de l'afinació de la guitarra. L'ensalada *La viuda* va acabar amb alegres percussions fetes pels membres del Cor com a paròdia de la música "moderna". Però el plat fort de l'espectacle va ser, sens dubte, l'ensalada *La justa*, que es va intentar teatralitzar a partir d'una dramàtica creada per Anna Romaní. La proposta escènica no tenia cap intenció historicista, sinó que buscava recrear l'esperit festivoteatral d'aquest repertori, i concretament d'aquesta peça, amb la representació d'elements com les dues justes i els seus personatges: Adam, Lluçifer i Jesús (amb tot el seu simbolisme religiós), l'aire de dansa de certs fragments i l'ambient xiroi en

general. El resultat fou especialment engrescador, sobretot gràcies a l'entrega entusiasta dels membres del Cor. El públic va sortir absolutament encantat d'aquesta festa renaixentista.

La voluntat d'apropament d'aquest repertori també es va observar en diversos parlaments de Xavier Puig en què va explicar les obres i els compositors amb un estil molt planer i proper. S'agraeixen molt aquest tipus d'exposicions en els concerts, ja que ajuden a fer més entenedor el repertori i completa les notes sobre el programa, que no tothom llegeix. També va resultar molt adequada l'explicació dels diversos instruments de La Caravaggia. Val a dir que aquest conjunt va actuar en tot el concert d'una manera excel·lent: bé doblant les veus, bé afegint fragments purament instrumentals i amb una percussió animada però no excessiva. L'acompanyament sobri i delicat de la tiorba en els madrigals va ser deliciós.

En resum, vam gaudir d'una recreació de la brillantor del Renaixement musical de la Corona d'Aragó que va aconseguir portar als nostres dies un repertori llunyà en el temps però proper en esperit.

Imatge destacada: obtinguda a www.facebook.com/LaCaravaggia/